

ЧЕТВРТИОТ МАЈМУН

Џ. Д. Баркер

1

Портер

Ден 1 • 6:14 часот

Ете го пак, тоа непрестајно „пинг.“

*Го имав исклучено звукојџ. Зошџџо воојшџџо слушам
извесџџувања за џораки? Зошџџо слушам шџџо било?*

Еџл оџџиде џо џаволиџџе без Сџџив Џџобс.

Сем Портер се сврте на десната страна и со допир го бараше телефонот на наткасната.

Будилникот тресна на подот со оној специфичен тап звук карактеристичен за евтина електроника од Кина.

„Бестрага.“

Кога прстите конечно му го најдоа телефонот, го извади од кабелот од полначот и го доближи до лицето, мижуркајќи кон малиот, силно осветлен екран.

ЈАВИ МИ СЕ — 911.

Порака од Неш.

Портер погледна кон страната од креветот на жена му, која беше празна и на која стоеше едно ливче:

Оџџидов џо млеко, брзо се враќам.

хохо,

Хедер

Портер промрмори и повторно го погледна телефонот.

6:15 часот.

Толку од тивко утро.

Седна исправено на креветот и му се јави на партнерот. Тој му крена по второто звонење.

„Сем?“

„Еј, Неш.“

Човекот на другата страна на линијата замолкна за миг. „Жал ми е, Портер. Се мислев дали воопшто да те контактирам. Сигурно десетина пати го свртев твојот број и никако не можев да се натерам навистина да се јавам. На крај решив дека е подобро само да ти пишам. Знаеш, да ти дадам шанса да ме игнорираш?“

„Во ред е, Неш. Што има?“

Уште една пауза. „Ова ќе сакаш сам да го видиш.“

„Што да видам?“

„Се случи несреќа.“

Портер си ги протри слепоочниците. „Несреќа? Ние сме Оддел за убиства. Зошто би излегувале на терен за несреќа?“

„Мора да ми веруваш за ова. Ќе сакаш да го видиш“, повторно му рече Неш. Во гласот му се чувствуваше напнатост.

Портер воздивна. „Каде?“

„Близу Хајд парк, кај Педесет и петтата улица. Тукуш-то ти ја пратив адресата.“

Телефонот гласно му запишти до увото, па нагло го тргна од главата.

Проклеј ајфон.

Погледна кон екранот, ја забележа адресата и повторно се врати на разговорот.

„Можам да бидам таму за околу триесет минути. Одговара?“

„Да“, одговори Неш. „Нема да си одиме во догледно време.“

Портер го прекина повикот и полека ги спушти нозете од креветот, слушајќи ги разните пукања и крцкања со кои неговото уморно педесет и двегодишно тело протестираше.

Сонцето веќе почнуваше да изгрева, а светлината сиркаше меѓу спустените ролетни на прозорецот од спалната соба. Чудно колку тивок и мрачен делуваше станот без Хедер.

Ошгдов ѓо млеко.

Од дрвениот под будилникот му трепкаше со напукнат екран на кој знаците веќе воопшто не личеа на бројки.

Денес ќе биде еден од тие денови.

А такви денови во последно време имаше многу.

По десет минути, Портер излезе од станот, облечен во својата најдобра неделна облека, стуткан темносин костим купен набрзина од „Менс верхаус“ пред речиси десет години, и се упати надолу по четирите столбишта кон тесниот влез на зградата. Застана кај поштенските сандачиња, го извади мобилниот телефон и го внесе бројот на жена му.

Го добивте бројот на Хедер Портер. Бидејќи ова е говорна пошта, најверојатно го видов вашето име на екранот и решив дека баш и не сакам да разговарам со вас. Ако сите погледувени да принесете дар во форма на чоколадна тортиа или други разновидни жирономски задоволства, прашајте ми порака со дејтели и можеби ќе ја преиспитајам вашата позиција на мојата општествена листа и евентуално ќе ви се јавам подоцна. Ако сите продавач што се обидува да ме натера да сменам оператор, слободно прекинете уште сега. АТТ ме поседува барем уште една година. Сите останати, оставете порака. Имајте предвид дека мојот сакан сојуз е полицаец со проблеми со бесот и носи голем шишол.

Портер се насмевна. Нејзиниот глас секогаш го тераше да се насмевне.

„Еј, злато. Јас сум. Се јави Неш. Нешто се случува кај Хајд парк; одам да се сретнам со него таму. Ќе ти се јавам подоцна кога ќе знам во колку ќе се вратам дома.“ Потоа додаде: „Ах, и мислам дека нешто не е во ред со будилникот.“

Го стави телефонот во џебот и ја отвори вратата, а свежиот воздух на Чикаго го потсети дека есента полека и го отстапува местото на зимата.

2

Портер

Ден 1 • 6:45 часот

Портер тргна по авенијата Лејк парк, пристигнувајќи брзо во околу петнаесет до седум. Чикашката полиција целосно го имаше блокирано Вудлонд кај Педесет и петтата. Светлата се гледаа уште од неколку блока подалеку. Имаше најмалку десетина полициски возила, амбулантно возило, две противпожарни возила. Дваесет полицајци, можеби и повеќе. И новинари.

Го забави својот понов модел на доц чарџер додека се приближуваше кон хаосот и ја покажа значката низ прозорецот. Млад полицаец, одвај повеќе од дете, се протна под жолтата лента на местото на злосторството и потрча кон него. „Детектив Портер? Неш ми рече да ве чекам. Паркирајте каде било, го затворивме целиот блок.“

Портер кимна со главата, а потоа застана покрај едно од противпожарните возила и излезе. „Каде е Неш?“

Момчето му подаде чаша кафе. „Таму, кај амбулантното возило.“

Ја здогледа крупната фигура на Неш како разговара со Том Ајсли од Институтот за судска медицина. Со своите речиси метар и деведесет, се издигнуваше над значително понискиот човек. Изгледаше како да качил некое кило во неделите откако Портер последен пат го виде; типичниот полициски стомак видно му висеше над ременот.

Неш му мавна да дојде.

Ајсли го поздрави Портер со благо кимнување и си ги поткрена очилата по носот. „Како се држиш, Сем?“ Во рацете држеше папка со закачени листови, натрупана со

речиси цело пакетче хартија. Во денешно време на таблети и паметни телефони, човекот секогаш имаше таква папка при рака; нервозно ги прелистуваше страниците со прстите.

„Сигурно веќе му е прекуглава од луѓе што го прашуваат како се држи, како е, како поминува или која било друга варијација на прашање за благосостојба“, промрмори Неш.

„Во ред е. Добро сум.“ Се насмевна принудно. „Благодарам што праша, Том.“

„Што и да ти треба, само кажи.“ Ајсли фрли поглед кон Неш.

„Ти благодарам.“ Портер повторно се сврте кон Неш. „Значи, несреќа?“

Неш кимна со главата кон градски автобус паркиран крај тротоарот, на педесетина метри од нив. „Човек против машина. Дојди.“

Портер тргна по него, а Ајсли ги следеше неколку чекори зад нив, со папката под пазуви.

Техничар од крим-техника го фотографираше предниот дел од автобусот. Вдлабната решетка. Излупена боја еден сантиметар над десниот фар. Друг истражител чепкаше нешто заглавено во шарата на десната предна гума.

Кога се доближија, ја здогледаа црната вреќа за труп меѓу морето униформи, застанати пред толпата која постепено растеше.

„Автобусот се движел прилично брзо; следната станица му е речиси на километар и пол подолу по патот“, им рече Неш.

„Не возев брзо, по ѓаволите! Проверете го ци-пи-ес-от. Не фрлајте такви обвинувања!“

Портер сврте налево и го здогледа возачот на автобусот. Беше крупен човек, најмалку сто и триесет килограми. Неговата црна јакна од Јавниот транспорт на Чикаго одвај му го собиравше телото. Седата коса му беше слепена од левата страна, а од десната стрчеше нагоре. Ги гледаше со нервозен поглед, наизменично погледнувајќи го Портер,

Неш, па Ајсли и обратно. „Тој лудак ми излета право пред автобусот. Ова не е никаква несреќа. Се самоуби.“

„Никој не рече дека си направил нешто погрешно“, го увери Неш.

Телефонот на Ајсли засвони. Тој погледна кон екранот, крена еден прст и се оддалечи неколку чекори за да се јави.

Возачот продолжи. „Ќе почнете да ширите приказни дека сум возел пребрзо и ми отиде работата, пензијата... мислите сакам на мои години да барам нова работа? Во ваква скапана економија?“

Портер го здогледа името на неговата значка. „Господине Нелсон, што велите да земете длабок здив и да се смириете малку?“

По цврвенетото лице на човекот се тркалаа капки пот. „Ќе завршам некаде како метач само затоа што тоа копиле си го одбра токму мојот автобус. Триесет и една година работам без инцидент, и сега оваа глупост.“

Портер му ја стави раката на рамото. „Мислите ли дека можете да ми кажете што се случи?“

„Треба да си ја држам устата затворена додека не стигне синдикалниот претставник. Тоа треба да го направам.“

„Не можам да ви помогнам ако не разговарате со мене.“

Возачот се намурти. „А што ќе направите вие за мене?“

„За почеток, можам да кажам добар збор кај Мени Полански во Транспорт. Ако не сте направиле ништо погрешно и ако соработувате со нас, нема причина да ве суспендираат.“

„Глупости. Мислите дека ќе ме суспендираат поради ова?“ Ја избриша потта од челото. „Господе, не можам да си дозволам такво нешто.“

„Не мислам дека ќе го направат тоа ако знаат дека сте соработувале со нас, дека сте се обиделе да помогнете. Можеби нема ни да има сослушување“, го увери Портер.

„Сослушување?“

„Зошто едноставно не ми кажете што се случи? Потоа јас ќе разговарам со Мени за вас, можеби ќе ве поштедам од целата мака.“

„Го познавате Мени?“

„Првите две години работев како униформиран полицаец во Транспорт. Ќе ме сослуша. Помогнете ни, а јас ќе кажам добар збор за вас, ветувам.“

Возачот размисли за миг, потоа конечно длабоко вдиша и кимна со главата. „Се случи точно како што му кажав на вашиот пријател. Застанав кај Елис точно на време, качив двајца, симнав еден. Продолжив источно по Педесет и петтата, го поминав свијокот. Семафорот кај Вудлонд беше зелен, па немаше потреба да забавувам, но не дека возев брзо. Проверете го џи-пи-ес-от.“

„Сигурен сум дека не сте возеле брзо.“

„Не возев брзо, само се движев со сообраќајот. Можеби возев неколку километри над ограничувањето, ама не брзав“, рече тој.

Портер одмавна со раката. „Сте се движеле источно по Педесет и петтата...“

Возачот кимна со главата. „Да. Видов неколку луѓе на аголот, не многу. Тројца, можеби четворица. И тогаш, баш кога се доближив, овој тип ми излета пред автобусот. Без никакво предупредување. Во еден момент стои таму, во следниот е на улица. Нагазив на кочницата, ама ова чудо не запира баш во место. Го удрив право со средината. Го фрлив напред најмалку десет метри.“

„Која боја беше светлото на семафорот?“ праша Портер.

„Зелено.“

„Не жолто?“

Возачот одмавна со главата. „Не, зелено. Знам, затоа што го гледав како се менува. Не стана жолто уште добри дваесет секунди. Јас веќе бев излезен од автобусот кога се смени.“ Покажа кон семафорот. „Проверете ја камерата.“

Портер погледна нагоре. Во последната деценија рече секоја раскрсница во градот беше опремена со камери. Ќе му каже на Неш да ја побара снимката кога ќе се вратат во станица. Најверојатно партнерот веќе го направил тоа.

„Тој човек не преминуваше улица; скокна. Ќе видите кога ќе ја пуштите снимката.“

Портер му подаде визит-карта. „Можете ли да останете уште малку, во случај да имам дополнителни прашања?“

Човекот ги крена рамената. „Ќе разговарате со Мени, така?“

Портер кимна со главата. „Може ли да нè извините за момент?“ Го повлече Неш настрана и прозбори потивно. „Не го убил намерно. Дури и ако ова е самоубиство, ние немаме што да бараме тука. Зошто ме викна?“

Неш му ја стави раката на рамото. „Сигурен си дека можеш да го работиш ова? Ако ти треба уште време, ќе разберам...“

„Добро ми е“, рече Портер. „Кажи што се случува.“

„Ако треба да разговараш...“

„Неш, не сум проклето дете. Не зборувај со мене како да сум.“

„Добро.“ Конечно попушти. „Ама ако ова многу брзо ти стане премногу тешко, мора да ми ветиш дека ќе се повлечеш, важи? Никој нема да те осудува ако мораш да го направиш тоа.“

„Мислам дека работата ќе ми годи. Полудувам седејќи во станот“, призна тој.

„Ова е нешто големо, Портер“, рече тивко. „Заслужуваш да бидеш овде.“

„Господе, Неш. Ќе кажеш ли конечно?“

„Големи се шансите нашата жртва да одела кон она поштенско сандаче таму.“ Погледна кон сината поштенска кутија пред една зграда од црвени тули.

„Како знаеш?“

На лицето на партнерот на Портер се рашири насмевка.

„Носел мала бела кутија врзана со црн конец.“
Очите на Портер се ококорија. „Неее.“
„Мхмм.“

3

Портер

Ден 1 • 6:53 часот

Портер се најде себеси како гледа надолу во телото, во безобличната маса под црниот пластичен покров.

Зборовите го напуштија.

Неш им нареди на другите полицајци и крим-техничарите да се повлечат и да му дадат простор на Портер, да му остават време насамо со жртвата. Тие се тргнаа зад жолтата лента, тивко разговарајќи додека набљудуваа. За Портер, беа невидливи. Ги гледаше само црната вреќа за труп и малото пакетче што лежеше покрај неа. Крим-техника го имаше означено со број 1, без сомнение фотографирано десетици пати од секој можен агол. Сепак, беа доволно паметни за да не го отворат. Тоа му го оставија нему.

Колку вакви кутии имаше досега?

Десетина? Не. Околу дваесет.

Пресмета набрзина.

Седум жртви. По три кутии за секоја.

Дваесет и една.

Дваесет и една кутија во текот на речиси пет години.

Тој си поигруваше со нив. Никогаш не оставаше трага. Само кутиите.

Дух.

Портер имаше видено толку многу полицајци како доаѓаат и си заминуваат од оперативната група. Со секоја нова жртва, тимот се прошируваше. Медиумите ќе дознаеја за нова кутија и ќе се стрчаа како мршојадци. Целиот

град ќе се обединеше во огромна потеря. Но, потоа третата кутија конечно ќе пристигнеше, телото ќе беше пронајдено и тој повторно ќе исчезнеше. Изгубен меѓу сенките на заборавот. Ќе поминеа месеци; ќе исчезнеше од весниците. Оперативната група ќе се намалеше додека членовите се прераспределуваа на поитни случаи.

Портер беше единствениот што го следеше случајот од самиот почеток.

Тој беше таму за првата кутија, веднаш препознавајќи што претставува – почеток на изопачениот поход на еден сериски убиец. Кога пристигна втората кутија, па третата, и конечно телото, и другите почнаа да гледаат.

Тоа беше почеток на нешто ужасно.

Нешто испланирано.

Нешто зло.

Тој беше таму на почетокот. Дали сега присуствуваше на крајот?

„Што има во кутијата?“

„Сè уште не сме ја отвориле“, одговори Неш. „Ама мислам дека знаеш.“

Пакетот беше мал. Околу десет сантиметри широк и седум висок.

Како и останатите.

Замотан во бела хартија и врзан со црн конец. Адресата беше напишана рачно, со внимателен ракопис. Немаше да има отпечатоци; никогаш немаше. Марките беа самолепливи и немаше да најдат плунка.

Погледна назад кон вреќата со телото.

„Навистина мислиш дека е тој? Имате име?“

Неш одмавна со главата.

„Нема паричник, нема лична карта. Лицето му остана на асфалтот и во решетката на автобусот. Ги проверивме отпечатоците, ама нема совпаѓање. Никој и ништо е.“

„А, не. Тој е некој“, рече Портер. „Имате ли ракавици?“

Неш извади пар латексни ракавици од џебот и му ги подаде на Портер. Портер ги навлече и кимна кон кутијата.

„Може?“

„Те чекавме тебе“, рече Неш. „Ова е твој случај, Сем. Отсекогаш бил.“

Кога Портер се наведна и посегна по кутијата, еден од крим-техничарите дотрча, неспретно местејќи мала видеокамера.

„Извинете, господине, ама имам наредба да го документирам ова.“

„Во ред е, синко. Но, само ти, никој друг. Подготвен си?“

На предната страна од камерата засветка црвено светло и техничарот кимна со главата.

„Повелете, господине.“

Портер ја сврте кутијата за да може да ја прочита адресата, внимателно избегнувајќи ги капките крв.

„Артур Талбот, 1547 Дирборн парквеј.“

Неш свирна со устата.

„Луксузна населба. Стари пари. Ама името не ми звучи познато.“

„Талбот е инвестициски банкар“, одговори крим-техничарот. „Длабоко е навлезен и во бизнисот со недвижности. Во последно време претвора магацини покрај езерото во пространи станови и си го дава својот придонес за да ги истисне сиромашните семејства и да ги замени со луѓе што можат редовно да си дозволат високи кирии и големи кафиња од Старбакс.“

Портер многу добро знаеше кој е Артур Талбот. Погледна кон техничарот.

„Како ти е името, дете?“

„Пол Вотсон, господине.“

Портер не можеше да се воздржи, а да не се насмее.

„Еден ден ќе бидеш одличен детектив, докторе Вотсон.“

„Не сум доктор, господине. Работам на тезата, ама имам уште барем две години.“

Портер се насмеа.

„Никој ли веќе не чита?“

„Сем, кутијата?“

„Така. Кутијата.“

Го повлече крајот и гледаше како јазолот се одврзува и попушта. Белата хартија одоздола беше уредно превиткана преку аглиите, завршувајќи во совршени мали триаголници.

Како подарок. Го замотал како подарок.

Хартијата лесно се одвои, откривајќи црна кутија. Портер ги тргна настрана хартијата и крајот, ги погледна Неш и Вотсон, па полека го подигна капакот.

Увото беше измиено од крвта и лежеше врз мек слој памук.

Исто како и другите.

4

Портер

Ден 1 • 7:05 часот

„Морам да го видам телото.“

Неш нервозно погледна кон сè поголемата толпа. „Сигурен си дека сакаш да го правиш тоа овде? Во моментов многу очи се вперени во тебе.“

„Да крене шатор.“

Неш му даде знак на еден од полицајците.

По петнаесет минути, на големо незадоволство на учесниците во сообраќајот, на Педесет и петтата улица стоеше шатор дванаесет на дванаесет метри, блокирајќи една од двете ленти кои водеа кон исток. Неш и Портер се протнаа низ отворот, а веднаш зад нив влегоа Ајсли и Вотсон. Еден униформиран полицаец застана на влезот во случај некој да се провлече низ барикадите и да се обиде да влезе.

Шест халогени рефлектори од по 1200 вати стоеја на жолти метални стативи во полукруг околу телото, исполнувајќи го малиот простор со остра, силна светлина.

Ајсли се наведна и го отвори горниот дел од вреќата.

Портер клекна. „Дали е поместуван?“

Ајсли одмавна со главата. „Го фотографиравме, а потоа го покрив што е можно побрзо. Вака паднал.“

Лежеше со лицето на асфалтот. Имаше мало вирче крв близу главата, со трага што водеше кон работ на шаторот. Темната коса му беше кратко потстрижена и прошарана со седи влакна.

Портер навлече уште еден пар латексни ракавици од кутијата лево од него и нежно ја подигна главата на

човекот. Главата се одлепи од студениот асфалт со звук сличен на оној кога се одлепува стопена гумена бонбона од пластика. Стомакот му закркори и сфати дека сè уште нема јадено. Веројатно и подобро така. „Можете ли да ми помогнете да го свртиме?“

Ајсли го фати човекот за рамото, а Неш застана кај нозете.

„На три. Еден, два...“

Беше прерано за да се вкочани телото; сè уште беше меко. Десната нога изгledаше скршена на најмалку три места; и левата рака исто, можеби и повеќе.

„Ох, Боже. Ова е грозно.“ Погледот на Неш беше впен во лицето на човекот. Поточно, таму каде што требаше да биде лицето. Образите му беа искинати, останати беа само растргнати парчиња кожа. Виличната коска јасно се гледаше, но беше скршена. Устата му зјаеше отворена како некој да ја фатил вилицата од двете страни и ја растргнал како мечкина стапица. Едното око беше распукано и од него течеше стаклеста течност. Другото слепо гледаше нагоре кон нив, зелено под силната светлина.

Портер се наведна поблиску. „Мислиш ли дека можеш да го реконструираш?“

Ајсли кимна со главата. „Ќе ангажирам некого веднаш штом го однесеме во лабораторија.“

„Тешко е да се каже, ама според градбата и малку седата коса, би рекол дека има околу педесет години.“

„Ќе можам да ви дадам и попрецизна возраст“, рече Ајсли. Му ги прегледуваше очите со мала светилка. „Рожницата е сè уште недопрена.“

Портер знаеше дека возраста може да се процени преку јаглеродно датирање на материјалот во очите; методот се нарекуваше Линеруп. Процесот можеше да ја одреди возраста со прецизност од година или две.

Човекот носеше темносин костим со тенки линии. Левиот ракав му беше искинат; остар дел од коска стрчеше кај лактот.

„Дали некој го најде другиот чевел?“ Десниот недостигаеше. Темниот чорап му беше натопен со крв.

„Еден полицаец го собра. На онаа маса е таму.“ Неш покажа надесно. „Носел и федора.“

„Федора? Тоа пак е во мода?“

„Само во филмовите.“

„Има нешто во овој џеб.“ Вотсон покажуваше кон десниот горен џеб од сакото. „Квадратно е. Уште една кутија?“

„Не, премногу е тенко.“ Портер внимателно го откопча сакото и посегна внатре, вадејќи мала тетратка, какви што носеа студентите пред таблетите и паметните телефони: 11 на 8 сантиметри, со црно-бела корица и тесни линии. Беше речиси полна, а секоја страница покриена со толку ситен и прецизен ракопис што две линии текст заземаа простор предвиден за една. „Ова можеби е нешто. Личи на некаков дневник. Одлично што забележа, докторе.“

„Не сум докто...“

Портер одмавна со раката. „Да, да.“ Повторно се сврте кон Неш. „Мислев дека рече дека му ги проверивте џебовите?“

„Само панталоните, за да побараме паричник. Сакав да почекам ти да го обработиш телото.“

„Тогаш, треба да го провериме и останатото.“

Почна од десниот преден џеб на панталоните, проверувајќи ги повторно во случај нешто да било пропуштено, па продолжи низ телото. Секој предмет што ќе го пронајдеше внимателно го оставаше покрај себе. Неш ги означуваше, а Вотсон фотографираше.

„Тоа е сè. Немаме многу.“

Портер ги разгледа предметите:

Сметка од хемиско чистење.

Џебен часовник.

Седумдесет и пет центи ситни пари.

Сметката беше обична. Освен бројот 54873, немаше никакви податоци, дури ни име или адреса од сервисот за хемиско чистење.

„Проверете сè за отпечатоци“, нареди Портер.

Неш се намурти. „Зошто? Го имаме него, а отпечатоците му излегоа негативни.“

„Може да се каже дека се надевам на чудо. Можеби ќе најдеме совпаѓање што ќе нè одведе до некој што може да го идентификува. Што мислиш за часовникот?“

Неш го крена кон светлината. „Не познавам никој што уште носи џебен часовник. Мислиш дека типот е постар отколку што претпостави?“

„И федората го сугерира тоа.“

„Освен ако едноставно сака винтиџ работи“, забележа Вотсон. „Знам многу такви типови.“

Неш го притисна копчето и капакот на часовникот се отвори. „Хм.“

„Што е?“

„Застанал на три и четиринаесет. Тогаш не го удрил автобусот.“

„Можеби ударот го оштетил?“ размислуваше Портер на глас.

„Нема ни гребнатинка, нема знак на оштетување.“

„Веројатно нешто внатрешно, или можеби не бил навиен. Може ли да погледнам?“

Неш му го подаде часовникот.

Портер го заврти копчето. „Лабаво е. Пружината не фаќа. Ама изработката е неверојатна. Мислам дека е рачно изработен. Сигурно е колекционерски примерок.“

„Имам вујко“, објави Вотсон.

„Па, честитки за тебе, дете“, одговори Портер.

„Има антикварница во центарот. Сигурен сум дека може да ни каже нешто за ова.“

„Навистина се обидуваш денес да заработиш златна звезда, м? Добро, задолжен си за часовникот. Штом ги внесат предметите во евиденција, однеси го таму и види што можеш да дознаеш.“

Вотсон кимна со главата, а лицето му блескаше.

„Некој забележува нешто чудно во тоа што го носи?“

Неш уште еднаш го погледна телото, па одмавна со главата.

„Чевлите му се добри“, рече Ајсли.

Портер се насмевна. „И тоа како. Џон Лоб се. Чинат околу илјада и петстотини долари. А костимот е евтин, веројатно од некој трговски центар или продавница на големо. Сигурно не чини повеќе од неколку стотина долари.“

„И, што мислиш?“ праша Неш. „Работи со чевли?“

„Не знам. Не сакам да избрзувам со заклучоци. Само чудно ми е човек да потроши толку на чевли, а да не даде приближно исто за костим.“

„Можеби работи со продажба на чевли и добил попуст? Тоа *всушност* има смисла“, рече Вотсон.

„Мило ми е што се согласуваш. Ама со глупави забелешки можеш да ја изгубиш златната ѕвезда.“

„Се извинувам.“

„Нема гајле, докторе. Само се шегувам со тебе. Би го задевал Неш, ама тој веќе се навикна на моите глупости. Веќе не е забавно.“ Вниманието на Портер повторно се врати кон малата тетратка. „Можеш ли да ми ја подадеш?“

Вотсон му ја подаде и тој ја отвори првата страница. Очите на Портер се стеснија додека го читаше текстот.

Здраво, пријателе.

Јас сум крадец, убиец, киднајер. Убивав од забава. Убивав од љубреба. Убивав од омраза. Убивав едноставно за да ја задоволам љубребата што расте во мене со текот на времето. Љубреба слична на глад што може да се згасне само со пролевање крв или со јесна што се раѓа од измачениот крик.

Ова не ти го кажувам за да ти исплашам или импресионирам, туку едноставно за да ти изнесам фактите, да ти ставам картици на маса.

Мојот коефициент на интелигенција е 156, што според сите мерила е ниво на женијалец.

Еген мудар човек еднаш рекол: „Да си го мериш сојсџвеноиџ коефициенџ на инџелиџенџија, да се обидуваш да ја означиш својаџа инџелиџенџија, е знак на сојсџвеноиџо незнаење.“ Јас не џобарав џесџи за инџелиџенџија; ми беше намеџнаџи – извлечи џиџо сакаш од џоа.

Ниџиџо од ова не дефинира кој сум, џуку само џиџо сум. Токму заџоа избрав да сџавам џенкало на харџија, да го сџоделам она џиџо ќе го сџоделам. Без сџоделување знаење, нема расџи. Вие, како оџџиџесџво, нема да научиџе од ваџиџе бројни џрешки. А имаџе џолку многу да учиџе.

Кој сум јас?

Ако џи го оџкријам имеџо би се расиџала забаваџа, не мислиш ли?

Најверојаџно ме знаеш како убиецоџ Чеџврџиоџ мајмун. Да осџанеме на џоа. Можеби У4М, за оние џиџо сакааџ краџенки? Да биде џоедносџавно. Нема џоџреба некоџо да исклучуваме.

Јас и џи ќе си џомимене џреќрасно.

„Ох, проклетство“, промрмори Портер.